

Arrest

nr. 311 984 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat B. VAN OVERDIJN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 1 december 2021 wijst evenwel uit dat verzoeker een leeftijd heeft van vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Op 3 april 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp [K.M.] in het district Lalpoorwal van de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders en uw jongere broer. Uw ouders hadden een slechte relatie en uw vader sloeg uw moeder. Ongeveer 13 jaar geleden vermoordde uw vader uw moeder omdat hij dacht dat ze hem bedroog met een man die [H.] heet. Dezelfde dag vermoordde uw vader [H.]. Uw vader werd opgepakt en veroordeeld tot 16 jaar gevangenis. Na ongeveer zes jaar werd uw vader vrijgelaten. Hij kwam naar huis en twee of drie dagen later kwamen familieleden van [H.] en vielen ze het huis aan. U kon ontsnappen.

U vluchtte zes of zeven jaar geleden met uw vader en uw broer naar Iran. In Iran raakte u uw vader en broer kwijt. Na twee of drie maanden reisde u alleen verder naar Turkije waar u zes jaar werkte. Daarna reisde u verder naar Europa. U kwam aan in België op 15 november 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw vaders taskara en documenten van uw vaders rechtszaak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaarde bij aankomst in België 16 of 17 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Na een leeftijdstest bleek u echter 20 jaar oud te zijn (document leeftijdsonderzoek). Toen u met deze informatie geconfronteerd werd, antwoordde u dat u niet weet hoe oud u bent omdat u ongeschoold bent (CGVS, p. 5). Dit antwoord klaart niet uit waarom u verklaarde 16 of 17 jaar oud te zijn, drie of zelfs vier jaar jonger.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven op zich die de geloofwaardigheid ontkrachten.

U verklaarde dat uw moeder 16 of 17 jaar geleden gedood werd door uw vader (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat uw jongere broer 14 of 15 jaar oud is (CGVS, p. 8). Het is niet mogelijk dat uw broer pas na de dood van uw moeder geboren is. Daarnaast verklaarde u dat hij drie of vier jaar oud was toen uw moeder gedood werd (CGVS, p. 23). Bovendien verklaarde u zelf jonger te zijn dan 17 jaar (vragenlijst CGVS, vraag 8). Even later verklaarde u dan weer dat uw moeder 13 of 14 jaar geleden overleden is (CGVS, p. 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw moeder 12 of 13 jaar geleden gedood werd door uw vader (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip van de dood van uw moeder, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader ook de vermoedelijke minnaar van uw moeder doodde. U verklaarde dat deze man ver van uw huis woonde (CGVS, p. 14). Even later bevestigde u echter dat hij vlakbij uw huis woonde (CGVS, p.19). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat hij in hetzelfde dorp woonde en dat het niet groot is. Dit antwoord klaart niet uit waarom u eerst verklaarde dat hij ver van u woonde. U verklaarde nog dat uw vader deze man voor de deur van uw huis neerschoot. Even later verklaarde u dat hij werd doodgeschoten aan de moskee, op vijf minuten wandelen van uw huis. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat de moskee recht tegenover uw huis lag (CGVS, p. 21). Dit antwoord verklaart niet waarom het vijf minuten stappen zou zijn naar deze plaats vlak voor uw huis. Deze tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nogmaals op de helling.

Voorts verklaarde u dat u na het incident bij uw tante en grootouders verbleef. De familie van de man die uw vader gedood had benaderde u drie of vier keer en dreigde u te doden. Later hoorde u dat ze u wilden gijzelen en ruilen voor uw vader als hij vrijkwam (CGVS, p. 27). Er moet worden opgemerkt dat u gedurende jaren bij uw grootouders kon blijven wonen zonder dat er u iets overkwam. Het is niet aannemelijk dat deze familie u gedurende al deze jaren niets aandeed, als ze de intentie zouden hebben om u te doden. Gevraagd om verduidelijking over deze onaannemelijkheid, antwoordde u dat deze familie wachtte tot uw vader vrijkwam zodat ze hem konden doden (CGVS, p. 28). Uit deze elementen blijkt bijgevolg dat uw vader geïdoleerd werd en niet u en uw broer. Ook de rest van uw familie kon probleemloos in het dorp blijven wonen gedurende al deze jaren (CGVS, p. 29). Uit deze elementen blijkt niet dat u zelf een nood heeft aan internationale bescherming omwille van de vijandigheid tegenover uw vader.

Verder verklaarde u dat uw vader vervoegd vrijkwam en na zijn straf terugkeerde naar huis. Het is niet aannemelijk dat uw vader direct terug naar huis kwam, gezien hij sinds het incident met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 30). Hij wist immers dat zijn leven in gevaar zou zijn bij terugkeer. Toen u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat uw vader dacht dat hij geen problemen meer zou hebben en dat hij geen voorzorgen nam om zich te beschermen (CGVS, p. 30-31). Dit antwoord staat haaks op uw verklaring dat uw vader nog jarenlang bedreigd werd. Het klaart niet uit waarom uw vader de jarenlange bedreigingen negeerde en zonder voorzorgsmaatregelen terug thuis ging wonen. Ook deze onaannemelijkheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

U verklaarde nog dat uw huis werd aangevallen en dat u en uw vader en uw broer konden ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet weet wat er gebeurd is met uw familieleden tijdens de aanval of hoe de aanval tot een einde kwam (CGVS, p. 32). Dat u niet beter op de hoogte bent van het verder verloop van dit incident, is niet aannemelijk. U kon immers aan uw familieleden gevraagd hebben hoe het hen vergaan is. Dit gebrek aan interesse in het wedervaren van uw familie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts verklaarde u dat de aanvallers niet binnengekomen zijn in het huis en dat zij dus niet met zekerheid weten of uw vader gedood is (CGVS, p. 33). Het is niet aannemelijk dat ze uw vader als doelwit hadden, maar dat ze dan niet nagaan of hij gedood is of niet. Bovendien bevestigde u aanvankelijk dat het de familie van [H.] was die uw huis aanviel. Kort daarna verklaarde u echter dat u niet wist of het de taliban waren die uw huis aanvielen dan wel gewone mensen (CGVS, p. 31). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde de taskara van uw vader neer. Deze kan hoogstens zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u documenten neer over de gevangenisstraf die uw vader kreeg van de rechtbank. Uit deze documenten blijkt dat de dochter van uw vader getuigt dat een man haar moeder kwam bezoeken. Dit strookt niet met uw verklaringen. U verklaarde immers niet dat u een zus heeft, of dat zij gezien heeft dat een man naar uw huis kwam. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Nog blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaarde dat u nog contact heeft met uw familie en vrienden in Afghanistan (CGVS, p. 11). Verder verwijst u enkel naar bovenstaande elementen, waaruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Daar u geen andere concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw tienerjaren in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt nog contact te hebben met familie en uw netwerk in Afghanistan (CGVS, p. 11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft, betoogt verzoeker in eerste instantie dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn *“bijzondere profiel”*. Hij wijst erop dat hij zeer jong en ongeschoold is. Verder merkt hij op dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn jeugd, meer bepaald de moord op zijn moeder door zijn vader. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing slechts zeer kort ingaat op de door hem ingeroepen problemen. Bovendien geeft hij aan dat hij uit een zeer traditionele omgeving komt waardoor hij niet over alle informatie kon beschikken.

In tweede instantie gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige. Hij wijst erop dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de context en met zijn profiel. Hij herhaalt dat hij nog steeds bijzonder jong en ongeschoold is. Hij merkt op dat hij gewoon de informatie heeft gegeven zoals hij deze kende en dat nu zijn grootvader hem had gezegd dat hij 17 jaar was hij dit zo aan de Belgische instanties heeft doorgegeven. Het verschil in leeftijd is volgens hem beperkt en er kan dan ook niet worden geoordeeld dat hij heeft geprobeerd om de Belgische overheden te misleiden.

In derde instantie gaat verzoeker in op de motieven inzake de verschillende aspecten van zijn vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen.

Inzake het tijdstip van de moord op zijn moeder, wijst verzoeker er nogmaals op dat verweerder onterecht geen rekening houdt met zijn profiel. Hij betoogt dat hij ongeschoold is en problemen heeft om bepaalde momenten in de tijd te situeren. Hij geeft aan dat hij probeerde zijn best te doen om de correcte informatie te geven over de verschillende leeftijden van zijn familieleden op belangrijke momenten.

In antwoord op de motieven inzake tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde inzake de woonplaats en de plaats van overlijden van de minnaar van zijn moeder, betoogt verzoeker vervolgens dat hij enkele preciseringen wil aanbrengen. Hij verduidelijkt dat zij eerst burens waren, maar dat deze burens later zijn verhuisd en dus verder woonden. Op dit punt is volgens hem dus geen sprake van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Inzake de plaats van overlijden van de minnaar is volgens verzoeker opnieuw ten onrechte geen rekening gehouden met de context. Hij wijst erop dat de moskee vlakbij zijn huis was en dat hij daarom verklaarde dat het *“voor het huis”* gebeurde. Ook hier is volgens hem geen sprake van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.

In antwoord op de motivering inzake de houding van de familie van de minnaar is verzoeker andermaal van mening dat de context onterecht niet in rekening is gebracht. Hij betoogt dat hij tijdens de jaren dat zijn vader in de gevangenis zat alleen maar thuis mocht blijven en dat het gaat om een kwestie van veiligheid en eer. Hij herhaalt zijn verklaring dat de familie van de minnaar inderdaad heeft gewacht totdat zijn vader de gevangenis verliet. Hij erkent dat zijn vader het doelwit was van deze familie, maar wijst erop dat het *“duidelijk”* was dat verzoeker het doelwit zou worden indien deze familie zijn vader niet te pakken zou kunnen krijgen. Hij stelt dat hij hierom is moeten vluchten, samen met zijn vader en zijn broer, en dat hij om diezelfde redenen niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Ook betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing inzake de aanval op zijn huis. Hij wijst erop dat zijn vader dacht dat alles in orde was omdat hij zijn gevangenisstraf had uitgezeten, maar dit helaas niet het geval was en zijn huis werd aangevallen door de familieleden van de vermoorde minnaar. Hij voert aan dat deze context niet geschikt was om informatie te verzamelen over het lot van zijn familieleden. Immers moest hij zijn leven redden en vluchten, samen met zijn vader en broer. Het gaat volgens hem zeker niet om een gebrek aan interesse. Waar verweerder het ongeloofwaardig vindt dat de aanvallers niet binnenkwamen, wijst hij er allereerst op dat hij al weg was via een andere deur. Vervolgens stelt hij dat de aanvallers de geblindeerde deur niet konden breken en dat zij ongeorganiseerd waren, waardoor zij het huis niet konden binnenkomen. Daarnaast wijst hij er op dat het mogelijk is dat ook talibanleden aanwezig waren bij deze aanval, daar hij van zijn grootvader te horen kreeg dat twee ooms van de gedode minnaar lid waren van de taliban. Hij kon dit echter niet met zekerheid zeggen en heeft daarom verklaard dat hij niet weet of taliban aanwezig waren.

In vierde instantie wijst verzoeker op de verschillende documenten die hij heeft neergelegd en zet hij uiteen waarom deze volgens hem wel degelijk zijn risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan ondersteunen. Hij betoogt dat verweerder niet kan volstaan met een verwijzing naar landeninformatie dat veel documenten in Afghanistan via corruptie worden verkregen om aan te tonen dat ook de door hem voorgelegde documenten afkomstig zijn van een corrupte bron. Hij is van mening dat verweerder concrete elementen moet aanhalen om aan te tonen dat de door hem voorgebrachte documenten van een corrupte bron afkomstig zouden zijn. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift nog dat hij inderdaad een oudere zus heeft, maar dat zij al getrouwd is en niet meer thuis woont. Om deze reden heeft hij nooit over haar gesproken.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, zet verzoeker allereerst de redenen uiteen waarom hij meent dat hem deze status moet worden toegekend op grond van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat een lezing van de door verweerder gebruikte bronnen leert dat de situatie genuanceerder is dan verweerder doet uitschijnen en dat het niveau van geweld in Afghanistan hoog blijft. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar en stelt dat deze provincie “*strategisch is voor verschillende groepen zoals ISKP en ook de Pakistaanse taliban*” en dat het niveau van geweld er bijzonder hoog ligt, waarbij ook burgers worden getroffen. Hij stelt dat ook de Pakistaanse overheden er operaties leiden. Uit de landeninformatie blijkt volgens hem onder meer dat in zijn district van oorsprong sprake was van een explosie die het leven kostte aan acht tot negen kinderen. Hij wijst erop dat zijn familie actueel is verhuisd naar Champtala, dat ook in de provincie Nangarhar is gelegen.

Daarnaast, wat de toepassing betreft van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat volgens een rapport van Nansen, waarvan de weblink wordt vermeld, de Afghaanse situatie moet worden geanalyseerd op basis van de arresten MSS en Sufi en Elmi van het EHRM. Hij is van mening dat de interpretatie van verweerder restrictief is en niet verenigbaar met de nood aan bescherming. Hij wijst erop dat er sprake is van een humanitaire crisis in Afghanistan en dat dit ook wordt erkend door het CGVS. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban de Afghaanse situatie nog heeft doen verslechteren en het CGVS heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn persoonlijke situatie.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddoel hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 april 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023.

3.2. Op 14 april 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij volgende nieuwe stukken stelt te willen voegen:

- Foto's van M.
- Bewijs van werk voor de verzoeker (Loonfiches en werkcontracten)
- Getuigenissen
- Foto's van de verzoeker en screenshots
- Immatriculatie attest van de verzoeker”.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij werd gecontacteerd door een jonge vrouw, M., die in Afghanistan woont en dat hij met haar converseerde via Whatsapp en ook foto's van haar heeft gekregen. De broer van M. is echter lid van de taliban en heeft dit gesprek ("*relatie*") ontdekt. Hij zou zijn zus zwaar hebben gestraft omwille van haar contact met verzoeker. Verzoeker stelt dat zijn handelingen strafbaar zijn in Afghanistan en dat hij het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze "*relatie*". Omwille van deze redenen stelt hij dat hem de vluchtelingenstatus moeten worden toegekend.

Vervolgens licht hij toe dat de overige nieuwe stukken handelen over zijn integratie in België. Allereerst betoogt hij dat hij niet meer in een opvangcentrum woont, maar wel samenwoont met andere mensen, dat hij al meer dan een jaar werkt en dat hij ook een beetje Frans kan spreken. Hij legt twee getuigenissen voor, van zijn baas en van een vrouw die werkt naast zijn werkplaats. Inzake de voorgelegde foto's en screenshots licht verzoeker verder toe dat hij regelmatig naar de discotheek en andere "*feestplaatsen*" gaat en dat hij alcohol drinkt. Hij stelt dat iemand foto's op sociale media heeft gepost en dat hij aan deze persoon heeft gevraagd om deze te verwijderen, nu hij zich bewust is van de problemen die dit hem kan opleveren in Afghanistan. Dit is volgens hem echter te laat en hij acht het goed mogelijk dat deze elementen gekend zijn door meerdere Afghanen in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij net als elke jongere in Europa danst met andere mensen, zoals ook blijkt uit de neergelegde foto's. De screenshots tonen volgens verzoeker verder aan dat hij gebruik maakt van de diensten van sekswerkers. Hij stelt dat een dergelijk element mee in aanmerking moet worden genomen in de "*lezing van het profiel*". Hij wijst erop dat dergelijke diensten strafbaar zijn in Afghanistan en dat hij dan ook zou worden gestraft. In deze omstandigheden betoogt verzoeker dat het meer dan waarschijnlijk is dat hij als verwesterd zal worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft ten slotte nog enkele bemerkingen mee inzake de aanvullende nota van verweerder. Zo stelt hij dat er geen actualisatie is van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de laatste informatie hierover dateert van meer dan zes maanden geleden. Verder betoogt hij dat de bijkomend door verweerder aangebrachte rapporten een verslechtering van de veiligheids- en economische situatie en een toename van aanslagen tegen burgers aantonen. Deze rapporten bevestigen volgens hem ook dat familieleden van leden van de voormalige overheid een risicoprofiel hebben alsook dat de situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa verontrustend is nu zij het voorwerp zijn van sociale afwijzing en nood hebben aan een netwerk om te overleven. Hieruit blijkt volgens hem tevens dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere anti-regeringselementen die burgers op willekeurige wijze treffen toenemen en dat er sprake is van "*interne ontevredenheid*" onder de taliban. Hij betoogt dat, nu de taliban reeds 2,5 jaar aan de macht zijn, hun verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan niet mag worden geminimaliseerd. Hij wijst vervolgens op een artikel uit de media inzake een Zweedse hulporganisatie die begin 2024 zijn activiteiten in Afghanistan stopzette. Nog wijst hij er op dat, omwille van de grote noden van de burgerbevolking, het mandaat van UNAMA met een jaar werd verlengd, waarbij hij ook verwijst naar het verslag van UNAMA aan de VN-Veiligheidsraad gepubliceerd op 28 februari 2024. Uit dit verslag blijkt volgens hem dat de situatie in het land nog is verslechterd, in het bijzonder voor vrouwen en niet-etnische Pashtoun, dat er meer controle is op de verplaatsingen in het land, dat het aantal veiligheidsincidenten toeneemt en dat de situatie in de gevangenissen erg slecht is en de leefomstandigheden er onmenselijk zijn. Dit verslag bevestigt volgens hem verder dat meer dan 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, de werkloosheidscijfers hoog zijn en de economie krimpt, alsook dat voormalig overheidspersoneel nog steeds wordt geviséerd. Daarnaast betoogt verzoeker, echter zonder enige bronvermelding, dat sedert 2022 maar vijf personen, veroordeeld voor terrorisme, werden gerepatriëerd vanuit Europa en de Verenigde Staten, waarvan één bovendien terug werd gebracht naar de Verenigde Staten wegens problemen van vervolging. Ook uit de cijfers van het UNHCR blijkt volgens hem dat slechts 23 Afghanen terugkeerden vanuit niet-buurlanden. Hij verwijst ten slotte naar een gezamenlijk persbericht van IOM en UNHCR van 7 oktober 2023 waarbij landen nog steeds worden gevraagd af te zien van de gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. In de bestreden beslissing stelde verweerder vast dat er geen elementen zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker blijken. Verzoeker blijkt ook meerderjarig te zijn, niettegenstaande zijn initiële verklaringen. Hij betwist niet concreet dat hij voor het verloop van de procedure als meerderjarige dient te worden beschouwd. Hij wijst er wel op dat hij nog steeds zeer jong en ongeschoold is en dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn jeugd, maar toont hiermee nog geen bijzondere procedure noden aan. De Raad stelt zo ook vast dat verzoeker geen psychologische of medische attesten voorlegt die aangeven dat hij psychologische problemen heeft die een invloed kunnen hebben (gehad) op (het verloop van) de procedure. De Raad ziet ook geen aanwijzingen dat verzoeker tijdens zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS moeilijkheden kende om op gedetailleerde en coherente wijze zijn relaas uiteen te zetten. Uit een lezing van de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben gesteld, noch dat de kwaliteit van zijn verklaringen werd beïnvloed door psychische problemen of hij enigszins werd gehinderd. Hij kon de vragen begrijpen en zijn antwoorden formuleren. Op geen enkel ogenblik tijdens dit gehoor wees hij ook op psychologische problemen of moeilijkheden om zijn verhaal te doen. Ook thans kan verzoeker niet concreet aangeven dat tijdens de procedure zijn rechten niet werden gerespecteerd. Hij geeft op geen enkele wijze aan dat hij zich tijdens het gehoor niet goed voelde, niet in de mogelijkheid was om zijn verhaal volledig te doen of op enige wijze werd verhinderd volledige verklaringen af te leggen.

4.6. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 9 april 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie bovendien geactualiseerd en aangevuld en het gegeven dat deze intussen ook reeds dateert van enkele maanden geleden doet hierover nog niet anders oordelen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat deze landeninformatie intussen wezenlijk zou zijn gewijzigd. Ook verzoeker zelf heeft in zijn aanvullende nota van 14 april 2024 trouwens nog actuele landeninformatie aangebracht.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.7.2. Het vluchtrelaas van verzoeker, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 3 april 2023, kan worden samengevat als volgt. Ongeveer 13 jaar geleden heeft zijn vader zijn moeder en de vermoedelijke minnaar van zijn moeder vermoord. Zijn vader werd opgepakt en veroordeeld tot 16 jaar

gevangenisstraf. Na ongeveer 6 jaar werd hij vrijgelaten en keerde terug naar huis. Twee tot drie dagen na zijn terugkeer kwamen de familieleden van de vermoorde minnaar langs en vielen het huis aan. Verzoeker kon ontsnappen en is Afghanistan samen met zijn vader en broer ontvlucht. In Iran is hij zijn vader en broer kwijtgeraakt. Na twee of drie maanden reisde verzoeker op zijn eentje door naar Turkije waar hij zes jaar werkte. Hierna is verzoeker doorgereisd naar Europa. Op 15 november 2021 kwam hij aan in België.

4.7.3. Om zijn vluchtrelaas te ondersteunen, legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor:

- de taskara van zijn vader (met vertaling);
- een document van de rechtbank aangaande de veroordeling van zijn vader (met vertaling);
- een document aangaande de vrijlating van zijn vader (met vertaling).

4.7.4. Zoals verweerder terecht opmerkt, kan de voorgelegde taskara hooguit de identiteit, nationaliteit en herkomst van verzoekers vader bevestigen. Dit element wordt op zich niet betwist. Dit stuk kan echter de door verzoeker ingeroepen problemen met de familie van H. of met de taliban niet aantonen.

Wat betreft de voorgelegde stukken inzake de veroordeling en vrijlating van verzoekers vader, dient te worden gewezen op de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update). Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Er wordt ook aan herinnerd dat verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591), zoals in voorliggend geval. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dient verweerder noch de Raad bij verwerping van de aangebrachte stukken aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat de inhoud van dit stuk niet overeenkomt met de verklaringen van verzoeker. Verweerder heeft terecht op het volgende gewezen in de bestreden beslissing: *“Verder legde u documenten neer over de gevangenisstraf die uw vader kreeg van de rechtbank. Uit deze documenten blijkt dat de dochter van uw vader getuigt dat een man haar moeder kwam bezoeken. Dit strookt niet met uw verklaringen. U verklaarde immers niet dat u een zus heeft, of dat zij gezien heeft dat een man naar uw huis kwam. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten.”*

Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat hij inderdaad een oudere zus heeft, maar dat zij al getrouwd is en niet meer thuis woont. Om deze reden stelt hij nooit over haar te hebben gesproken.

Met dit betoog weerlegt verzoeker de vaststelling echter niet dat zijn verklaringen niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten inzake de gevangenisstraf en vrijlating van zijn vader. Dit betoog kan ook allesbehalve overtuigen en hiermee wordt in geen geval afbreuk gedaan aan de voormelde pertinente motivering in de bestreden beslissing.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik het bestaan van een zus heeft vermeld, noch tijdens zijn gehoor bij de DVZ op 4 april 2022 toen hem werd gevraagd naar zijn broers en zussen, halfbroers en – zussen, geadopteerde broers en zussen en overleden broer en zussen noch tijdens zijn gehoor op het CGVS. Hij stelde tijdens dit gehoor bij het CGVS ook dat hij enkel contact heeft met zijn maternale tante en neef en met andere mensen uit zijn dorp (gehoor CGVS, p. 11). Bovendien werd verzoeker meermaals uitdrukkelijk gevraagd waarom er problemen waren in de relatie van zijn ouders en waarom zijn vader dacht dat zijn moeder vreemdging, waarop verzoeker enkel kon antwoorden dat hij dit niet weet en dat hij dit wel gevraagd heeft aan zijn tante, maar dat hij hierop nooit enig antwoord heeft gekregen (gehoor CGVS, p. 15-18). Hij verklaarde nog dat hij niet weet waarom zijn vader dacht dat zijn moeder vreemdging en of iemand dit tegen zijn vader heeft verteld, dan wel of zijn vader dit heeft gezien (gehoor CGVS, p. 17), terwijl uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat de dochter van de veroordeelde man een brief heeft geschreven aan de rechtbank dat de vermoorde man elke dag naar hun huis kwam, of de dag erna wanneer hun vader niet thuis was, en dat hij flirtte met hun moeder (*“Mis. [S.], daughter of [M.] wrote that [H.] came to their house everyday or a day after when her father was not at home, and flirted with her mother [M.]”*). Het is wel heel merkwaardig dat volgens de voorgelegde stukken verzoekers zus weet dat de vermoedelijke minnaar zo goed als dagelijks naar het huis kwam, wat aangeeft dat zij er op dat ogenblik

nog woonde, terwijl verzoeker nergens in zijn verklaringen verwijst naar een zus, ook niet wanneer hem concrete vragen worden gesteld over de personen met wie hij allemaal samenwoonde in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan en over de precieze aard van de gebeurtenissen en wie hierbij aanwezig waren. In het licht van de voormelde verklaring van zijn zus aan de rechtbank is het ook weinig aannemelijk dat verzoeker geen enkele weet zou hebben van de redenen waarom zijn vader dacht dat zijn moeder overspel pleegde. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat hij bijzonder jong was op het moment van de feiten en dat hij nooit veel informatie heeft gekregen. Echter, zelfs als – rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek – verzoekers jonge leeftijd van 5 tot 7 jaar ten tijde van de moord op zijn moeder in aanmerking wordt genomen, zou toch nog mogen worden verwacht dat verzoeker er kennis van had dat de vermoedelijke minnaar van zijn moeder zo goed als dagelijks langskwam en flirtte met zijn moeder, zoals dit blijkt uit de verklaring van zijn zus aan de rechtbank. Het is opmerkelijk dat verzoeker zich wel herinnert dat zijn moeder vaak werd geslagen door zijn vader en dag en nacht klappen en vuistslagen kreeg (gehoor CGVS, p. 15), maar zich niets kan herinneren over het gegeven dat de vermoedelijke minnaar regelmatig naar het huis zou zijn gekomen. Gevraagd hoe zijn moeder en vermoedelijke minnaar elkaar zagen, verklaarde hij slechts dat hij dit niet wist (gehoor CGVS, p. 19). Verzoekers nog jonge leeftijd ten tijde van de feiten verklaart noch dat hij zijn zus op geen enkele wijze vermeldde noch dat hij, in tegenstelling tot zijn zus volgens de voorgelegde stukken, geen concrete verklaringen kon afleggen over de redenen dat zijn vader dacht dat zijn echtgenote vreemd ging. Het is ook heel merkwaardig dat verzoeker dan nooit bij zijn zus hierover informatie heeft ingewonnen.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de voorgelegde stukken inzake de gevangenisstraf en vrijlating van zijn vader er melding van maken dat de moord op de twee personen plaatsvond in een dorp met een andere naam dan het dorp dat verzoeker opgaf waar hij verbleef met zijn ouders.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet terecht afbreuk aan de bewijswaarde van de documenten inzake de gevangenisstraf en vrijlating van zijn vader. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.7.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, meer bepaald de problemen die hij kende met de familie van de door zijn vader jaren eerder vermoorde man en de wraakactie van deze familie op hun huis. Dit omwille van een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van dit relaas volledig onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.7.6. Verzoeker legde, zoals dit correct werd vastgesteld door de commissaris-generaal, allereerst incoherente en inconsistente verklaringen af over de tijdlijn van bepaalde gebeurtenissen.

Verzoeker verklaarde aanvankelijk 17 jaar, en dus minderjarig, te zijn op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Een leeftijdsonderzoek op 1 december 2021 wees evenwel uit dat verzoeker een leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Op het persoonlijk onderhoud van 3 april 2023 bij het CGVS wordt als (vermoedelijke) geboortedatum 1 januari 2002 vermeld, wat inhoudt dat verzoeker op 16 november 2021, het moment van indienen van het verzoek om internationale bescherming, 19 jaar was en bij het persoonlijk onderhoud reeds 21 jaar oud was. Bij zijn gehoor op de DVZ van 4 april 2022 stelde verzoeker overigens nog als volgt: *“Ik ben 17 jaar oud. Ik blijf daarbij maar respecteer jullie beslissing. Omwille van mijn traumatische gebeurtenissen kan ik niet exact zeggen hoe oud ik ben, maar ik ben tussen 16,5 en 17 jaar oud. Ik ben niet ouder dan 17 jaar”* (vragenlijst CGVS). De volgens de eigen verklaringen voorgehouden leeftijd blijft wel degelijk van belang inzake zijn verder vluchtrelaas.

Verzoeker verklaarde eerst dat zijn moeder is overleden en dat dit toch al ongeveer 16 of 17 jaar geleden moet zijn gebeurd (gehoor CGVS, p. 7). Dit zou betekenen dat verzoekers moeder is overleden in 2006 of 2007. Hij stelt echter onmiddellijk hierop volgend dat hij één broer heeft, dat zij dezelfde moeder hebben en dat zijn broer tussen de 14 en 15 jaar oud is (gehoor CGVS, p. 7-8). Tijdens het gehoor op de DVZ op 4 april 2022 schatte hij de leeftijd van zijn broer op ongeveer 13 jaar oud. Dit impliceert dat verzoekers broer geboren zou zijn in 2008 of 2009 en aldus na het overlijden van hun gezamenlijke moeder. Dit is uiteraard onmogelijk. Bovendien verklaarde verzoeker verder in het persoonlijk onderhoud dat zijn broer ongeveer 3 of 4 jaar moet zijn geweest op het moment van de moord op zijn moeder (gehoor CGVS, p. 23). Dit alles is bovendien inconsistent met de door verzoeker verklaarde leeftijd en zelfs de leeftijd die blijkt uit het

leeftijdsonderzoek. Indien verzoekers moeder is gedood in 2006 was verzoeker zelf amper 4 jaar oud, volgens het leeftijdsonderzoek. Indien de verklaarde leeftijd van verzoeker wordt gevolgd, zou hij juist 1 jaar zijn geweest. Verder in het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker echter opeens dat zijn moeder 13 of 14 jaar geleden is overleden, wat overeenkomt met de periode 2009-2010 (gehoor CGVS, p. 15). Zo ook heeft verzoeker bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zijn moeder 12 tot 13 jaar geleden werd vermoord (gehoor DVZ, vraag 5). Wanneer hem op het CGVS nogmaals werd gevraagd wanneer de moord op zijn moeder heeft plaatsgevonden, antwoordde verzoeker *“zo’n 15 of 16 jaar geleden is dit gebeurd”* (gehoor CGVS, p. 18). Verzoeker slaagt er niet in enigszins consistent te blijven. Hij wordt op een gegeven moment gevraagd naar hoelang zijn moeder werd verdacht van vreemdgaan vooraleer zij werd vermoord, waarop verzoeker antwoordt: *“Ja, [...] ik weet niet sinds wanneer de [problemen] ontstonden dat het voor of na de geboorte van mij was en sinds ik me kan herinneren dat er tussen hen ruzie was en na 5 of 6 jaren werd ze gedood”* (gehoor CGVS, p. 15). Hiermee impliceert verzoeker dan weer dan hij minstens 6 jaar was op het moment van de moord op zijn moeder.

Deze inconsistente verklaringen over zijn eigen leeftijd, de leeftijd van zijn broer en het tijdstip van de moord op zijn moeder wekken veel vragen en twijfel op. Verzoekers argumenten dat hij *“bijzonder”* jong en ongeschoold is, doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Voor zover verzoeker stelt dat hij getraumatiseerd is en dat hij moeite heeft om bepaalde gebeurtenissen in tijd te situeren, wordt herhaald dat hij hiervan geen medisch of psychologisch attest voorlegt. Bovendien liggen de tegenstrijdige verklaringen best ver uit elkaar en slaagt verzoeker er geenszins in enige consistentie te behouden. Verzoeker kan niet voorhouden dat de leeftijd van zijn broer 14 of 15 jaar is en terzelfdertijd stellen dat zijn moeder 16 of 17 jaar geleden is overleden. Hij verandert ook doorheen zijn gehoor meermaals van datum waarop de moord zou hebben plaatsgevonden. Hij heeft op zijn gehoor overigens ook niet aangegeven dat hij problemen had om de moord op zijn moeder concreet te situeren. Er werd hem nochtans in het begin op gewezen dat het beter is om aan te geven als hij het antwoord op een bepaalde vraag niet te weten (gehoor CGVS, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad de commissaris-generaal volgen dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip van de dood van zijn moeder en dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker een stuk heeft overgemaakt inzake de veroordeling van zijn vader. In dit stuk wordt meermaals de datum van de feiten genoemd, namelijk *“11/3/1386”* (Perzische kalender), wat overeenkomt met 1 juni 2007 (Gregoriaanse kalender). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de verklaringen van verzoeker zo ver uit elkaar kunnen liggen, terwijl hij zelf in het bezit is van een stuk waarin duidelijk wordt gesteld op welke dag de moorden, die toch aan de basis van zijn vluchtrelaas liggen, hebben plaatsgevonden.

4.7.7. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de moord op de vermoedelijke minnaar van zijn moeder.

Zo verklaarde verzoeker eerst dat deze man ver van hun huis woonde (CGVS, p. 14), om later te stellen dat hij vlakbij hun huis woonde (CGVS, p. 19). Wanneer hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde hij het volgende: *“hij [minnaar] woonde in [...] maar [...] is niet zo een groot dorp. Hij woonde niet dicht maar ook niet ver van ons”* (gehoor CGVS, p. 19). Dit verklaart echter niet waarom verzoeker eerst zei dat deze persoon ver van hen woonde. Bovendien komt verzoeker in zijn verzoekschrift opeens af met een andere verklaring. Hij betoogt dat zijn familie en de familie van de minnaar enige tijd samen zijn geweest, maar dat de familie van de minnaar is verhuisd, waardoor zij dus verder weg woonden. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker dit niet meteen kon verklaren tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bovendien komt deze bewering ook niet overeen met de eerdere verklaring dat de minnaar in hetzelfde dorp woonde, maar dus niet dicht en ook niet ver.

Dit is bovendien niet de enige tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen aangaande de vermoedelijke minnaar van zijn moeder. Verzoeker verklaarde eerst dat zijn vader deze man voor de deur van hun huis neerschoot (gehoor DVZ, vraag 5), terwijl hij later stelde dat hij in de buurt van de moskee, op 5 minuten wandelen van hun huis, werd neergeschoten (gehoor CGVS, p. 21). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid, stelde verzoeker vervolgens dat de moskee recht tegenover hun huis lag en nog dat de moskee in dezelfde straat was als hun huis en het ongeveer 3 of 4 minuten was van hun huis tot de moskee. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, kan dit antwoord niet verklaren waarom het nog meerdere minuten wandelen zou zijn van hun huis naar de moskee, als deze zich recht tegenover hun huis bevond. Door enkel te argumenteren en vol te houden dat dit geen tegenstrijdigheid uitmaakt, en dat hij met *“voor het huis”* gewoon bedoelde dat de moskee vlakbij zijn huis was, weerlegt verzoeker deze pertinente vaststelling niet.

Zoals de commissaris-generaal vaststelde, volstaan deze vaststellingen reeds om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de moord van H. door zijn vader, waardoor het gehele vluchtrelaas dat steunt op de problemen met de familieleden van H. ook reeds wordt ondermijnd.

Ten overvloede moet de Raad trouwens nog vaststellen dat verzoeker zich ook duidelijk tegensprak inzake de vraag of zijn vader eerst zijn moeder en vervolgens haar vermoedelijke minnaar doodschoot dan wel andersom. Eerst verklaarde verzoeker: *“Dus nadat mijn moeder werd dood geschoten thuis ging mijn vader weg en dan [H.] werd ook doodgeschoten”* of nog *“mijn vader heeft op dezelfde dag en het zelfde uur mijn moeder en toen die persoon doodgeschoten”* (gehoor CGVS, p. 17 en 18). Vervolgens stelde hij echter dat *“eerst werd [H.] gedood en daarna mijn moeder”* en ook dat *“eerst werd [H.] buiten met een pistool doodgeschoten en toen mijn vader binnen was thuis werd mijn moeder doodgeschoten”* (gehoor CGVS, p. 20). Deze tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen wordt des te frappanter door verzoekers verdere verklaring dat *“we hebben schoten van buiten gehoord nadat mijn vader binnen kwam werd mijn moeder gedood. We hoorde[n] ook het schreeuwen van buiten en ook binnen”* en *“Hij duwde de deur van buiten. Ik denk dat zijn handen met bloed waren”* (gehoor CGVS, p. 20). Dit doet eens te meer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de moord op H., wiens familie banden zou hebben met de taliban.

4.7.8. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, kan verder ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij werd gevisieerd door de familie van H. Na de moorden op zijn moeder en H. zou verzoeker bij zijn paternale tante en grootouders hebben gewoond. Hij verklaarde dat hij in die periode drie of vier keer werd bedreigd door familieleden van H. Bovendien gaf hij aan te hebben gehoord dat deze familieleden hem wilden gijzelen en ruilen voor zijn vader wanneer deze zou vrijkomen (gehoor CGVS, p. 26-27). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, heeft verzoeker echter jarenlang bij zijn grootouders en tante kunnen wonen zonder dat hem of zijn broer iets is overkomen. Het komt zeer onwaarschijnlijk over dat deze familieleden verzoeker jarenlang met rust hebben gelaten als ze hem viseerden of de intentie zouden hebben om hem te doden. Wanneer verzoeker hiermee werd geconfronteerd, stelde hij dat de familie van H. wachtte totdat zijn vader zou vrijkomen zodat ze hem daarna konden vermoorden (gehoor CGVS, p. 28). Dit wijst er echter duidelijk op dat verzoeker niet zelf wordt gevisieerd, maar enkel zijn vader. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker ook dat de rest van zijn familie zonder enige problemen al die jaren in hetzelfde dorp kon blijven wonen (gehoor CGVS, p. 29).

Verzoeker voert aan dat hij tijdens de jaren dat zijn vader in de gevangenis zat alleen maar thuis mocht blijven en dat het gaat om een kwestie van veiligheid en eer. Hij herhaalt zijn verklaring dat de familie van de minnaar heeft gewacht totdat zijn vader de gevangenis verliet. Hij erkent dat zijn vader het doelwit was van deze familie, maar wijst er op dat het *“duidelijk”* was dat hij het doelwit zou worden indien deze familie zijn vader niet te pakken zou krijgen.

Dit betoog vermag het ernstige en zwaarwegende gebrek aan coherentie van verzoekers verklaringen echter niet verklaren of herstellen en kan zodoende geen afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. Zo houdt verzoeker enerzijds voor dat al deze bedreigingen plaatsvonden in de buurt van het huis van zijn grootouders en dat, als ze de kans hadden gehad, ze hem ook zouden hebben gedood, maar dat dit niet kon omwille van de openbaarheid. Zo gaf hij aan dat ze hem bedreigden met een mes, maar *“de andere mensen die daar waren pakte hem en toen kon hij mij niet steken”* (gehoor CGVS, p. 27-29). In deze situatie merkt de commissaris-generaal terecht op dat indien ze verzoeker werkelijk viseerden het niet aannemelijk is dat ze hem (of zijn familieleden) jarenlang niets hebben gedaan. Bovendien gaf verzoeker elders in zijn verklaringen aan dat *“ze niet konden komen waar wij woonden daar was de overheid aanwezig”* om dan kort daarna te betogen dat de familieleden van H. wel konden langskomen maar hem niet durfden te ontvoeren omdat dit niet mocht van *“de andere taliban”*, wat op zijn beurt dan weer moeilijk valt te rijmen met zijn eerdere verklaringen dat ze hem wel bijna hadden neergestoken (gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook is het in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat zijn grootouders en tante geen verdere beschermingsmaatregelen zouden hebben genomen om de veiligheid van verzoeker en zijn jongere broer te garanderen (gehoor CGVS, p. 27). Bovendien blijft verzoeker zich hieromtrent ook tegenspreken. Hij moest dicht in de buurt van het huis blijven en mocht het huis eigenlijk meer niet dan wel verlaten, maar betoogde daarnaast wel dat hij meermaals in het openbaar werd bedreigd door de zonen van H. Anderzijds luidt verzoekers uitleg dat de familie heeft gewacht totdat zijn vader de gevangenis verliet. Dit betoogt, dat ook al moeilijk vast te rijmen met zijn voormelde verklaringen, wijst er dan weer duidelijk op dat enkel zijn vader werd gevisieerd. Verzoekers verdere betoog dat zijn vader het doelwit was maar hij sinds zijn vaders vrijlating wel een doelwit zou zijn als ze zijn vader niet te pakken krijgen, vermag geen afbreuk te doen aan de vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen die elke geloofwaardigheid aan zijn relaas ontnemen en komt bovendien volstrekt hypothetisch voor.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers incoherente verklaringen aangaande de ontvangen bedreigingen en treedt de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat uit de voorliggende elementen niet blijkt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming.

4.7.9. Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekers verklaringen aangaande de gebeurtenissen na de vrijlating van zijn vader niet aannemelijk zijn en deze de geloofwaardigheid van het asielrelaas eens te meer aantasten.

Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader na ongeveer 6 of 6,5 jaar vervroegd werd vrijgelaten en meteen hierna terugkeerde naar het huis van diens ouders, waar verzoeker en zijn broertje ook verbleven (gehoor CGVS, p. 30). Dit is minstens opmerkelijk te noemen daar er redelijkerwijs kan worden verwacht dat zijn vader op de hoogte was dat zijn kinderen, en onrechtstreeks hijzelf, werden bedreigd met de dood. Verzoeker stelde echter dat zijn vader dacht dat hij geen problemen meer zou hebben, daar hij zijn straf had uitgezeten. Hij kon ook niet aangeven of zijn vader enige voorzorgsmaatregelen had genomen (gehoor CGVS, p. 30-31). Dit alles is zeer onaannemelijk, zeker gelet op het gegeven dat de eerste twee dagen na de thuiskomst van verzoekers vader er blijkbaar veel bezoek over de vloer kwam, waardoor het toch meteen duidelijk was dat verzoekers vader naar het dorp was teruggekeerd. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers vader jarenlange bedreigingen tegen hemzelf en zijn jonge kinderen zou negeren en zonder enige noemenswaardige voorzorgsmaatregelen gewoon zou terugkeren. Door louter te herhalen dat zijn vader dacht dat alles in orde was omdat hij zijn gevangenisstraf had uitgezeten, doet verzoeker geen afbreuk aan deze beoordeling.

Verder kon verzoeker niet concreet uiteenzetten wie hun huis heeft aangevallen en wat er is gebeurd tijdens deze aanval met zijn andere familieleden en hoe deze aanval is geëindigd. Hij verklaarde eerst dat de familie van H. het huis heeft aangevallen, maar daarna verklaarde hij – nadat hij ermee werd geconfronteerd dat hij eerder had verklaard dat de familieleden van de vermoorde man hem niet in het openbaar konden doden – dat *“de taliban [...] niet zomaar in ons dorp een huis [mochten] aanvallen dat mocht niet van de taliban van onze regio”,* dat *“we weten niet precies wie het waren naar ons huis wij werden aangevallen of iemand anders”* en dat hij niet weet of het huis werd aangevallen door ‘gewone’ mensen dan wel door de taliban (gehoor CGVS, 31-32). Het is opmerkelijk te noemen dat verzoeker niet meer informatie heeft over deze aanval. Hij gaf bovendien zelf toe dat hij hierna nog contact heeft gehad met zijn tante en neef, die ook aanwezig waren tijdens deze aanval, maar dat hij enkel heeft gevraagd of iedereen in orde was. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer informatie zou inwinnen aangaande de gebeurtenis die de rechtstreekse reden is geweest om Afghanistan te ontvluchten. Dit gebrek aan interesse doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad kan de commissaris-generaal volledig bijtreden op dit punt.

Verzoeker stelt thans dat hij moest vluchten voor zijn leven en dat hij geen tijd had om informatie te verkrijgen. Het gaat volgens hem zeker niet om een gebrek aan interesse. Op geen enkele wijze wordt echter op zich van verzoeker verwacht dat hij, zeker gelet op zijn voorgehouden jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenis, alle informatie aangaande deze aanval zonder meer kon aangeven. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker, na deze aanval en eventueel wanneer hij iets ouder was, hierover geen verdere informatie heeft ingewonnen bij zijn familie. De aanval op het huis is de rechtstreekse aanleiding geweest om Afghanistan te verlaten en er kan worden verwacht dat een persoon die zijn land is moeten ontvluchten enige interesse toont in de gebeurtenissen die tot deze vlucht hebben geleid.

Daarnaast wijst verzoeker er nog op dat het mogelijk is dat ook talibanleden aanwezig waren bij deze aanval, daar hij van zijn grootvader te horen kreeg dat twee ooms van de gedode minnaar lid waren van de taliban. Hij kon dit echter niet met zekerheid zeggen en heeft daarom verklaard dat hij niet weet of taliban aanwezig waren. Ook hier moet echter worden opgemerkt dat verzoekers familieleden nog steeds in het dorp wonen en hij nog contact heeft met zijn familie en mensen uit zijn district die dichtbij hem woonden in het land van herkomst (gehoor CGVS, p. 11). Zelfs al was het aanvankelijk onzeker wie achter de aanval zat, zou dus toch redelijkerwijze van verzoeker mogen worden verwacht dat hij zou hebben getracht hierover intussen meer informatie te verkrijgen. Dit blijkt hoegenaamd niet het geval te zijn, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

4.7.10. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het evenzeer opmerkelijk is dat verzoeker, gevraagd hoe zijn maternale neef aan de documenten inzake zijn vaders gevangenschap en vrijlating kwam, verklaarde dat na zijn vaders vrijlating deze documenten thuis lagen en dat zijn maternale neef ook in dit huis bij hem woonde en vervolgens deze documenten doorstuurde (gehoor CGVS, p. 5), terwijl hij later nadrukkelijk verklaarde dat hij na de moord op zijn vader niet langer in het huis van zijn maternale familieleden woonde, maar wel ging inwonen bij zijn paternale familieleden, meer bepaald zijn paternale grootouders en zijn paternale tante en neef (gehoor CGVS, p. 24-25). Waar hij op de DVZ op 4 april 2022 nog verklaarde dat zijn laatste adres in het land van herkomst het dorp K.M. in het district Lalpour was, en hij daar van geboorte tot vertrek heeft verbleven, klonk het op het CGVS plots dat hij bij zijn paternale

familieleden in het dorp S. woonde sinds de moord op zijn moeder (gehoorverslag CGVS, p. 25). Dit alles bevestigt enkel maar het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

4.7.11. De beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is, wordt dus bijgetreden. Gelet op de gedane vaststellingen inzake de door verzoeker voorgelegde documenten kunnen deze documenten het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen ook niet herstellen. Verzoekers betoog inzake zijn jonge leeftijd, zijn gebrek aan scholing of zijn afkomst uit een traditionele omgeving kan evenmin een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen inzake zijn verklaringen of de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas herstellen. De Raad herhaalt nog dat verzoeker geen medische of psychologische attesten voorlegt dat hij omwille van mogelijke trauma's problemen zou kennen die een weerslag konden hebben op het gehoor of zijn mogelijkheid om zijn verhaal zo volledig mogelijk te vertellen.

4.7.12. Verzoeker betwist ten slotte niet concreet de volgende beoordeling door de commissaris-generaal, die evenzeer door de Raad wordt overgenomen:

“U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaarde dat u nog contact heeft met uw familie en vrienden in Afghanistan (CGVS, p. 11). Verder verwijst u enkel naar bovenstaande elementen, waaruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Daar u geen andere concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

4.7.13. De motieven in de bestreden beslissing dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat hij zich aanvankelijk onterecht voordeed als minderjarige en dat het ongeloofwaardig zou zijn dat de aanvallers niet binnenkwamen in het huis om na te gaan of zijn vader dood was, worden door de Raad als niet determinerend beschouwd. De kritiek hierop van verzoeker dient dan ook niet verder te worden besproken.

4.7.14. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.7.15. In zijn aanvullende nota legt verzoeker, als nieuwe stukken, nog afschriften van twee foto's van een jonge vrouw op een gsm neer. Hij betoogt dat hij werd gecontacteerd door deze jonge vrouw, M., die in Afghanistan woont en dat hij met haar converseerde via Whatsapp en ook foto's van haar heeft gekregen. De broer van M. zou echter lid zijn van de taliban en heeft dit gesprek (*“relatie”*) ontdekt. Hij zou zijn zus zwaar hebben gestraft omwille van haar contact met verzoeker. Verzoeker stelt dat zijn handelingen strafbaar zijn in Afghanistan en dat hij het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze *“relatie”*.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat uit de aangebrachte foto's niets kan worden afgeleid. Deze foto's kunnen door eender wie, waar en om welke reden zijn genomen en verzonden. Het is volstrekt onduidelijk wie de persoon is op de foto's of waar zij verblijft en evenmin blijkt dat verzoeker een werkelijke band heeft met deze persoon. De afdrucken tonen slechts een jonge vrouw op een gsm, zonder dat zelfs blijkt wiens gsm het betreft. Zodoende kan ook niet blijken dat verzoeker enig contact heeft gehad met deze vrouw. Te meer nu hij beweert dat hij converseerde met haar via Whatsapp, moet worden aangenomen dat verzoeker, indien zijn relaas klopt, hiervan meer overtuigende bewijzen zou moeten kunnen voorleggen, minstens van zijn gesprekken met deze jonge vrouw, wat echter hoegenaamd niet het geval is. Verder ligt er ook geen begin van bewijs voor dat de afgebeelde vrouw in Afghanistan zou verblijven, dat zij een broer heeft, dat deze broer lid van de taliban zou zijn en dat hij de voorgehouden *“relatie”* zou hebben ontdekt. Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs voor en laat ook na om enige concrete informatie te verschaffen van hoe deze *“relatie”* tot stand zou zijn gekomen, in welke tijdperiode, hoe dit ontdekt zou zijn en hoe de broer op de hoogte was van deze relatie en de gevolgen voor M. De nieuwe voorgelegde stukken en verklaringen overtuigen allesbehalve dat verzoeker alsnog vervolging riskeert bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

4.7.16. Verzoeker voert daarnaast aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.7.17. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *‘geldende normen’* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afgaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december

2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, 15 juni 2022 in EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *“Afghanistan - taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘*oorspronkelijke status*’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als “*verwesterd*” kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.18. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en voornamelijk zijn inconsistente verklaringen aangaande zijn leeftijd en de tijdsbepaling van bepaalde gebeurtenissen, er niet met enige zekerheid kan worden vastgesteld wanneer verzoeker Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker verklaart wel dat hij voor zijn komst naar België enkele jaren in Turkije heeft verbleven. Hier ligt echter geen enkel begin van bewijs van voor. Daargelaten de vraag waar verzoeker heeft verbleven voor zijn komst naar België en hoe lang hij daar is geweest, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op het leeftijdsonderzoek, reeds 19 jaar was bij aankomst in België. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling als (jong)volwassene heeft dan ook in Afghanistan, en eventueel deels ook in Turkije, plaatsgevonden, eerder dan in België. Verzoeker had al een zekere maturiteit voor zijn komst naar België en was ook reeds gevormd naar Afghaanse en islamitische gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker omschrijft zich ook nog steeds als soennitische moslim en gaf aan in Afghanistan soennitische lessen in de moskee te hebben gevolgd. Nog verklaarde hij, gevraagd wat voor beroep hij had in Afghanistan, dat hij er landbouwer was en gronden van andere mensen bewerkte (gehoor CGVS, p. 5 en 7). Hij betwist op zich ook geenszins dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden nog kent of er minstens nog mee is vertrouwd.

De duur van zijn verblijf in België sinds november 2021, in casu ongeveer drie en een half jaar, is verder ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in het land alsook met mensen die dichtbij woonden in zijn dorp (gehoor CGVS, p. 5 en 11). Dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername door de taliban en aldus niet vertrouwd is met de huidige verstrengde en strikte normen en zeden kan niet anderszins doen besluiten, te meer niks verzoeker verhindert om zich voorafgaand aan de terugkeer naar Afghanistan grondig te informeren over de thans geldende normen en waarden via zijn familiaal netwerk aldaar. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker zelf tijdens het gehoor op het CGVS niet concreet wees op een vrees op grond van verwestering. Uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt immers dat het zijn advocaat was die hierop wees, bij het einde van het interview. Hierop werden verzoeker nog enkele

bijkomende gerichte vragen gesteld, maar verzoekers antwoorden hierop wezen op geen enkele wijze op een concrete vrees op grond verwestering:

“Welke zaken of levensstijl die u heeft uit het [westen] kan moeilijk zijn bij een mogelijke terugkeer naar [Afghanistan]?”

Ja als ik terugkeer is het eerste [probleem] van die broers van [H.] de oudste is bij de taliban en hij is ook daar dus mijn leven zal in gevaar komen ik heb hier een goed leven ik werd in de carwash ik voel me hier veilig.

Welke dingen zou u dan moeten laten in Afghanistan die u hier wel doet?

In [Afghanistan] werkte ik niet maar ik werk hier wel mijn leven is hier wel goed ik werk en ik ben veilig.”
(gehoor CGVS, p. 37)

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift ook niet in op een concrete vrees op grond van verwestering. Het is pas bij zijn aanvullende nota van 14 april 2024 dat hij zich op concrete elementen beroept en hiervan stukken voorlegt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker verklaard in België te werken in een carwash en hier een goed leven te hebben. In zijn aanvullende nota legt hij hiervan loonfiches voor, alsook twee getuigenissen aangaande zijn professionaliteit en vriendelijke en respectvolle houding naar anderen toe. Daarnaast betoogt hij in zijn aanvullende nota, zonder concreet bewijs echter, dat hij niet meer in een opvangcentrum woont, maar wel samenwoont met andere mensen en dat hij ook een beetje Frans zou spreken. Uit dit alles kan niet blijken dat er bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker bij aanvullende nota nog een aantal foto's overmaakt waaruit zou moeten blijken dat hij alcohol drinkt en gaat feesten/dansen, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde foto's op zich nietszeggend zijn. Ten eerste kan uit de foto's worden afgeleid dat deze ofwel op hetzelfde moment dan wel op maximaal twee of drie verschillende momenten werden genomen, waardoor dus niet wordt bewezen dat verzoeker 'regelmatig' alcohol drinkt. Daarnaast wordt verzoeker inderdaad afgebeeld met een glas in de hand, doch hieruit blijkt niet dat verzoeker effectief alcoholische dranken consumeert. Deze foto's vormen geen objectieve en voldoende aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat uit deze loutere alcoholconsumptie of het loutere gegeven dat hij hier naar feesten gaat zou blijken dat hij dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar uw land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van het beweerde alcoholgebruik of zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat verzoeker zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht is voor de gezondheid, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker beweert nog dat bepaalde foto's van hem, terwijl hij feest en alcohol drinkt, op sociale media zouden zijn geplaatst. Er blijkt echter geenszins, uit de door hem voorgelegde foto's, dat deze op sociale media staan. Verzoeker beweert dat hij aan de persoon die deze foto's op sociale media heeft geplaatst, heeft gevraagd om deze te verwijderen. Hij verstrekt geen enkele informatie over wie deze op sociale media zou hebben geplaatst, of deze persoon ook van Afghaanse origine is, op welke sociale media dit zou zijn geplaatst, of dat deze foto's nu zijn verwijderd of niet. Hij beperkt zich tot blote beweringen dat het mogelijk zou zijn dat de taliban reeds op de hoogte is van zijn gedrag in België. Dit wordt echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Verzoeker heeft bij zijn aanvullende nota nog enkele screenshots voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat hij via whatsapp contact heeft gehad met sekswerkers om tegen betaling seksuele handelingen te bekomen.

Op basis hiervan kan verzoeker geen geslaagde integratie in de Belgische samenleving of het zich eigen maken van Westerse normen en waarden aantonen. Uit de voorgelegde screenshots blijkt trouwens niet eens dat deze daadwerkelijk van verzoeker afkomstig zijn. Verder laat verzoeker na concreet aannemelijk te maken dat iemand in Afghanistan op de hoogte zou zijn van deze gedragingen. Het kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker deze gedragingen, die tot de intieme privésfeer behoren, voor zichzelf zou houden en niet aan de grote klok zou hangen. Het loutere gegeven dat hij dergelijke gedragingen volgens de huidige normen en waarden niet zou kunnen stellen bij een terugkeer naar Afghanistan, zoals hij dit voorhoudt, kan geenszins worden beschouwd als een vervolging.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft ervaren, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker nog familieleden in Afghanistan en staat hij nog met hen in contact. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

De verwijzing in de door verzoeker ter zitting neergelegde aanvullende nota naar cijfers omtrent het aantal terugkeerders en zijn kritiek dat uit deze cijfers geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid, werpt hier – mede gelet op wat voorafgaat – geen ander licht op.

4.7.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.8.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhouden-de en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar informatie waaruit blijkt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat het mandaat van UNAMA werd verlengd met één jaar precies omdat de nood van de bevolking nog zo hoog is en dat uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt dat de situatie thans nog verslechterd is in Afghanistan en dit op vele vlakken, dat de taliban de controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie in de scholen eveneens verergert in die zin dat meer gewicht wordt gegeven aan Islamitische lessen, dat de veiligheidsincidenten toenemen, dat voormalig overheidspersoneel en hun familie geveiseerd blijven, dat de situatie van de vrouwen er niet op verbeterd is, dat de gevangenen zo overvol zitten dat de leefomstandigheden er beneden de menselijke waardigheid zijn, dat 69 % van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren en dat de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en de economie duidelijk krimpt. Hij betoogt dat, nu de taliban reeds 2,5 jaar aan de macht zijn, hun verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan niet mag worden geminimaliseerd.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is de Raad evenwel van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoeker werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.5. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband terecht op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 die door verweerder in zijn aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift alsook in zijn aanvullende nota naar verschillende recente rapporten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze actualisatie van de landeninformatie ligt echter in de lijn van de voorgaande vaststellingen en doet daar dan ook geen afbreuk aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.10. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Wat betreft de ingeroepen schending van het KB van 11 juli 2003 moet verder worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit KB is geschonden en hij nergens duidt welke specifieke bepaling van dit KB hij geschonden acht en waarom. Aangezien verzoeker dit volledig nalaat, is dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond. Inzake de verwijzing doorheen het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, volstaat het er op te wijzen dat deze geen precedentwerking heeft en elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

4.11. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen

vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier
----------------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. CORNELIS
---------------------	-------------